

DIUMENGE XXXII DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Bernat Juliol, monjo de Montserrat
12 de novembre de 2017
Sv 6,12-16 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13

Estimats germans i germanes:

L'Any litúrgic està arribant a la seva fi. Queden ja poques setmanes perquè tornem a iniciar l'Advent i, amb ell, la contemplació anual dels Misteris de la vida de Crist. Les lectures bíbliques que l'Església ens proposa en aquests dies tenen ja una clara perspectiva escatològica, centrada en la vinguda definitiva de Crist, que recopilarà en ell totes les coses i les elevarà definitivament vers aquell que, a l'inici dels temps, les va crear.

L'Evangelí de Mateu que avui ens ha estat proclamat cal situar-lo en aquest context. Hi havia deu noies, cinc de prudents que agafaren oli per a les llànties i esperaren l'espòs, i cinc d'imprudents que no ho feren. Quan el nuvi arribà feu entrar les cinc prudents a la festa i les altres no pogueren fer altra cosa que veure com la porta quedava tancada al seu davant. El fragment que hem llegit acaba amb un advertiment seriós per part de Jesús: «Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora».

L'espera de la vinguda definitiva del Senyor, el que se sol anomenar «la Parusia», és un element central de la vida de l'Església i de la fe cristiana. Tan és així que les primeres comunitats cristianes creien en una vinguda imminent del Senyor. Pensaven que, en qualsevol moment, Crist vindria a posar fi a la història i a salvar la humanitat. Un exemple paradigmàtic d'aquest deler dels primers cristians és el fragment que hem llegit en la segona lectura de la carta de sant Pau als cristians de Tessalònica.

Aquests cristians, en comptes de fruir del sol i de les costes d'aquesta bonica ciutat del nord de Grècia, estaven preocupats perquè, si la vinguda de Crist era imminent, què passaria amb els qui ja han mort? Qui se salvaria? Només hi hauria salvació per aquells que encara fossin vius quan arribés el Senyor gloriós? És a aquest neguit, que Pau els respon que: «els qui han mort en Crist ressuscitaran primer». L'esperança, és doncs, per a tothom.

La història ens ha demostrat però que aquesta vinguda del Senyor no ha arribat de manera immediata com es pensaven els primers cristians. Tanmateix, l'espera de la vinguda del Senyor continua essent un punt central de la nostra fe, sense el qual no podríem anomenar-nos vertaders cristians. Ho cantem tots en cada Eucaristia després de la consagració del pa i del vi: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús».

L'Espera de la vinguda del Senyor ha esdevingut, doncs, un element escatològic, retardat a una fi llunyana. Però amb això no n'hi ha prou, cal que anem vers una comprensió més profunda d'aquesta realitat cristiana. L'entrada del Crist-home en la història ha modificat el temps i l'espai i ha donat una dimensió nova al pas dels anys i dels segles.

En la primera carta de sant Pau als cristians de Corint, se'ns dona una clau de lectura important. Diu la traducció catalana: «Vull dir, germans, que el temps s'acaba» (1 Cor 7,29). Tanmateix, l'original grec d'aquesta expressió apunta vers una realitat més fonamental. També podríem traduir-la per: «el temps s'ha plegat». Sí, igual que un mariner plega una vela, Crist ha plegat el temps. Això vol dir que allò que estava al final, allò que només arribaria en els darrers temps, es fa present ara i aquí. En cada moment de la vida de l'Església, hi ha present la vinguda del Crist. Això no vol dir que

no hi haurà la Parusia, sí que hi serà, però aquesta també queda ja anticipada en cada moment concret de la història.

La conclusió d'aquesta reflexió és senzilla: l'Església i els cristians hem de viure sempre tenint al davant la vinguda definitiva del Crist gloriós. Aquesta és l'esperança que ens ha de fer avançar cada dia endavant. El gran Diumenge sense posta ja s'albira en el nostre món d'avui. El Crist ja està en camí per portar-nos la salvació. És per això que com a cristians, sense renunciar al nostre món, hem de caminar sempre cap endavant, pensant que la nostra pàtria és el cel. La vinguda de Crist és, ni més ni menys, que la font de la nostra llibertat absoluta.

Cal doncs que visquem la nostra fe com a alliberament, conscients però de les responsabilitats que comporta ser cristià. És per això que mentre duri el nostre pelegrinatge per aquest món hem de viure d'acord amb aquella saviesa divina de la qual ens parlava la primera lectura. Una saviesa prudent com la de les cinc noies que vetllaren tota la nit esperant l'arribada de l'espòs. Esperem també nosaltres amb saviesa, prudència i joia, l'arribada del Crist, que ve a salvar-nos.